

maal af denne Art spurgte Kirkeministeriet, og jeg finder det ganske naturligt, at Kirkeministeriet gav det Svar, som det gjorde. Jeg vil henlede det ærede Medlem Hr. Blangs Opmærksomhed paa, at Kirkeministeriets Opfattelse af, at Blasfemi ikke bør optages som en straffbar Handling i Straffeloven, hvis jeg ikke husker meget fejl, deles af Biskop Ostenfeld.

Man kunde selvfølgelig sige meget baade for og imod Blasfemi-Paragraffen. Jeg vil indskrænke mig til et Citat fra Hørup. Hvis man virkelig vil tænke over det Citat, tror jeg, man derved har en bedre Argumentation end den, mine fattige Ord kunde give. Det var under en Diskussion med Professor Bentzon — hvem jeg i øvrigt nævner med al mulig Agtelse — om det samme Spørgsmaal, hvor Professor Bentzon ud fra det samme Grundlag, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller i Gaar talte ud fra, sagde, at man bør i hvert Fald have en Blasfemi-Paragraf for at ramme „den utvivlsomt forkastelige og altid værdiløse Handling at haane andres Tro“. Dertil svarede Hørup følgende: „Blasfemi-Paragraffen rammer alene den utvivlsomt forkastelige og altid værdiløse Handling at spotte og haane. Altid værdiløse! O, Voltaire, i din Himmel, o, Heine, i din Grav, o, Seren Kierkegaard, i dine bedste Øjeblikke, alle I store henfarne, utvivlsomt forkastelige, men ellers temmelig banebrydende Aander, der af den gode Gud fik Foragten til Værn imod Lumpenheden og Spotter til Trøst imod Dumheden — hør, hvor altid værdiløse de Gaver var, hvormed I rensede Verden!“ Mere vil jeg ikke sige om Blasfemi-Paragraffen.

Det ærede Medlem Hr. Rytter og et andet æret Medlem fandt det urigtigt, at Straffen for Blodskam var saa væsentligt nedsat i dette Lovforslag, og det ærede Medlem Hr. Rytter havde ikke stødt paa Domme paa dette Omraade, der havde stødt ham. Det har jeg. Det er derfor, jeg har foreslaaet Straffen nedsat. Jeg indrømmer, at for en almindelig Betragtning, ogsaa for mit eget personlige Syn, staaer Blodskam som en ganske ufattelig Forbrydelse og en meget uhyggelig Forbrydelse. Men naar man har set — og jeg har set — en lang Række af de Tilfælde, der drejer sig om Blodskam, og har talt med en hel Del af de Forbrydere, der har gjort sig skyldige i denne Forbrydelse, kommer man, tror jeg, til en noget anden Opfattelse, nemlig følgende: Blodskam skyldes i Almindelighed særlig daarlige økonomiske Forhold, særlig Boligforhold, eller særlige

Forhold paa Landet paa ensomt beliggende Steder. Og hvis det ærede Medlem Hr. Rytter havde ledsaget mig paa disse Besøg paa Straffeanstalterne, saa vilde han have set, hvor mange Tilfælde der var af Blodskam, hvor Gerningsmændene var Personer, som vel ikke stod paa noget højt aandeligt Stade, men som absolut ikke kunde kaldes Forbrydernaturer, som til Dels selv savnede Forstaaelse af, hvad de havde begaaet, tunge og træge, men i øvrigt skikkelige Mennesker, som paa Grund af de særlige Forhold, hvorunder de havde levet, var bragt ind i denne uhyggelige Situation.

Her er et Omraade, hvor jeg tror, at Generalpræventionen ikke kræver, saa strenge Straffe, og hvor man derfor, hvis ens Syn paa disse Forbrydere gennemgaaende er rigtigt — hvad jeg ikke er i mindste Tvivl om, at det er —, meget vel uden at gøre nogen Skade kan gaa ned til mere lempelige Strafferegler. Det er ikke nødvendigt at have strenge Straffe, heller ikke af Specialpræventivsynet. Det er Grunden til, at Lovforslaget er formildet paa dette Punkt.

Jeg kommer saa til Sædelighedsforbrydelserne. Som det var at vente, har man, lige fra Straffelovskommissionens Udkast saa Lyset, i særlig Grad beskæftiget sig med og kritiseret Forslagets Bestemmelser her i Kap. 24 om Forbrydelser mod Kønssædeligheden. Det Grundsynspunkt, der for Justitsministeriet og for mig personlig har været det raadende her, er det, at Samfundet af mange Grunde helst ikke skal blande sig i, hvad voksne Mennesker — det være sig af samme eller af forskelligt Køn — foretager sig indbyrdes ogsaa af erotiske Forvildelser i eller udenfor Ægteskabet, bortset naturligvis fra, hvor der foreligger Vold, Udredelse af Smitte, offentlig Forargelse eller lignende.

Det er denne Grundbetragtning, der har ført til, at Forbrydelsen Hør er forsvundet af dette Straffelovsudkast, medens selve Handlingen jo flourer i høj Grad, saaledes at der altsaa for en reaktionær Justitsminister var god Grund til tværtimod at forhøje Straffen. Af samme Grund er Bestemmelsen om „forargeligt Samliv“, som tillige er en meget udpræget Klassebestemmelse — den er næsten umulig at anvende, hvor vedkommende har mere end en 2 Værelers Lejlighed — forsvundet. Og det samme gælder Forbrydelsen Omgængelse mod Naturen, der efter den nugældende Straffelov ubetinget skal straffes med Forbedringshus, men hvor Forholdet er det efter Straffelovforslaget, at disse Handlinger mellem voksne er straffri i Alminde-